

MARTINA SCHLEGELOVÁ

umělecká šéfka a režisérka divadla Letí / režisérka
Českého rozhlasu / pedagožka DAMU

„Je zbytečné věnovat se věcem,
které nic nepřinášejí. Spousta
lidí v mládí jen zabíjí čas. Život
je kratší, než si člověk myslí, a je
potřeba žít ho naplno.“

maturovala v roce 1999

MARTINA SCHLEGELOVÁ

Klára Mastíková (4. A.)

Jak vzpomínáte na roky studia na Ohradní?

Bylo to pro mě zásadní období. Strávila jsem tam sedm let, poměrně dlouhou dobu, kdy se člověk vyvíjí - mezi jedenáctým a osmnáctým rokem. Hodně ráda vzpomínám na svoje spolužáky. S řadou z nich jsem v kontaktu a jsou to moji nejbližší přátelé. V podstatě se dá říct, že pro mě byli zásadnější, než spolužáci na vysoké škole. Dodneška jsem ráda, že jsem s nimi v kontaktu, protože na vysoké se člověk začne vídat s lidmi z jednoho oboru a trochu má pocit, že se točí v takovém ghettu. Kdežto na gymplu jsou různí lidé, co dělají různé věci. Je hrozně zajímavé s nimi mluvit a dostat se z toho ghetta pryč. Ale i tak spoustu věcí zapomenete. Neuměla jsem si představit, že bych zapomněla, z čeho jsem maturovala. Člověk ale zjistí, že se to překryje různými dalšími věcmi.

Označila byste se za vzorného studenta?

Myslím, že jsem nebyla vzorný student, protože když jsem přišla na gympl, zjistila jsem, že hodně lidí je tam chytřejších než já a tak jsem tu soutěž vzdala (smích). Měla jsem průměrné známky. Byli jsme hodně zaměřeni na přírodní vědy a já jsem směřovala trochu jinam. Řekla jsem si, že se s některými věcmi trochu minu a potom to tak vypadalo. Ale taky jsem neměla tu potřebu studovat tak pilně, jak bych bývala mohla, byla jsem trochu líná.

Z toho co říkáte, jste se už na gymnáziu nějak profilovala na humanitní studium.

Věděla jsem, co mě baví víc, ale že to bude divadlo, jsem nevěděla až do

čtvrtého ročníku. Nikdy jsem nehrála v žádném amatérském divadle, nechodila jsem na žádnou ZUŠku. Mě zajímala literatura, čeština. Chodila jsem do divadla a na filmy, ale neměla jsem to jasné. Uvažovala jsem, že bych šla na fildu a studovala češtinu a něco. Rozhodovala jsem se mezi filmovou a divadelní vědou. A pak se spolužačka hlásila na DAMU a chtěla, abych s ní šla v lednu na přijímačky. Říkala jsem si, že by nebylo špatné to zkusit, aby člověk věděl, jak to probíhá a tak dál. Tak jsem se přihlásila a vzali mě. Byla to teda taková náhoda, protože jinak bych skončila, předpokládám, na fildě.

Říkala jste, že působíte v Českém rozhlase. Co tam přesně děláte?

Ano, jsem slovesný režisér, což znamená, že režíruju rozhlasové hry nebo literární pořady.

Jak probíhá režie rozhlasové hry a jaké jste dělala přímo vy?

Standardně je na výrobu 60 minutové hry měsíc. Je to trochu jako film bez obrazu. Nabírají se herci, pak se dělá postprodukce, tedy vybírání záběrů, střih, montáž. Loni jsem třeba dělala Sen noci svatojánské na Shakespearovské výročí. To byl větší projekt, mělo to 90 minut. Ale jinak točím spíš současnou dramaturgii. Rozhlas se hodně snaží pracovat se současnými autory. Nevím přesně, proč mě oslovili. Nejdřív jsem dělala pro Brno externí spolupráci. Pak přišla nabídka do Prahy a potom mi nabídli, abych se tam stala kmenovým režisérem.

Vy jste tedy po maturitě za gymplem dveře nezabouchla. Jak jste říkala, máte mezi bývalými spolužáky blízké přátele.

To rozhodně. My se nevidáme zase až tak často, protože dost lidí je různě po světě. Snažíme se ale držet velký sraz jednou za pět let. O půlce lidí vím dobře. Čas od času vídám docela dost spolužáků a pak mám jádro pěti šesti spolužáků, které vídám pravidelně.

A co pedagogové?

My jsme měli nejradši našeho dlouholetého pana třídního, pana profesora Malenského. To byla láska na první pohled. Měli jsme ho celých sedm let. I když si toho s námi dost užil, byl vůči nám trpělivý a vstřícný a nepamatuju si, že by na nás někdy zvedl hlas. Vždy se s ním vše dalo řešit. Pro mě ale v tu dobu bylo přeci jen zásadnější setkávání se spolužáky, než s učiteli.

Byl váš ročník spíše humanitní?

Lehounce víc lidí se, myslím, věnuje přírodním vědám. Ale třeba můj spolužák je David Dorůžka, což je jazzový kytarista a skladatel. Byli tam i lidi, co šli podobnou cestou jako já.

Jak myslíte, že jsou na tom dnešní studenti s uplatněním?

Teď je míň studentů obecně a je větší šance se na vysokou školu dostat. Když jsem šla na DAMU, hlásilo se nás 90 a vzali tři. Teď se někdy hlásí 40 lidí a berou pět. Početní šance je větší. Čím víc lidí ale VŠ má, tím je uplatnění komplikovanější. Dnes se bere, že vysoká je základ a až potom se řeší, kdo je „dobřej“. Dnes na vysokou chodí lidi, kteří by se tam dřív nedostali. Otázka je, jestli to je dobře, nebo špatně. Já jsem ráda, když se lidi vzdělávají. Zároveň ale je potřeba držet kritéria.

Máte za sebou bohatou kariéru. Co je

pro vás nejdůležitější?

Srdcový projekt je divadlo Letí. Tomu se věnuju nejdéle. Vypiplali jsme si ho. Vždycky říkám, že mám dvě děti, svoji dceru a svoje divadlo. Tam mám nejbližší lidi, jsem nejsvobodnější a můžu dělat to, co chci. Vždycky mě ale bavilo přicházet do různých kontextů. Nikdy jsem nechtěla dělat jenom jeden obor, protože nemám ráda stereotyp.

K Letí jste se dostala rovnou po vysoké škole?

Ne, ne. Po vysoké škole jsem řešila, jestli se budu vůbec divadlu věnovat. Pár let jsem byla mimo a potom jsem se shodou okolností přes svoji kolegyni Marii Špalovou dostala k Letí. Po roce jim odešel umělecký šéf a přišla jsem já. A tak už to zůstalo.

Letí se snaží reagovat na současné politické a společenské dění. Chtěla byste v něm zůstat i nadále?

Doufám, že jo, že to vydrží. Měla jsem už jednu krizi, kdy jsem úplně nevěděla, jak dál, a to je problém, když jste umělecký šéf. Ale teď mě to zase pár let baví hodně a dává mi to smysl. Máme oblíbené oblasti, které sledujeme víc, ať už kvůli jazyku, ve kterém jsme schopni číst nebo protože nám ty kultury připadají, co se současné dramatiky týče, zajímavější. Děláme hodně britskou dramatikou, ale i německojazyčnou, severské země. Věnujeme se i českým autorům. Snažíme se vyhledávat formálně odvážnější věci. Tedy texty, které hledají nové cesty, jak pro divadlo psát. Stejně důležité ale je, aby to byly hry, které jsou společensky relevantní, u kterých máme pocit, že říkají něco o světě teď a tady.

Jaká byla vaše první hra? Vidíte rozdíl ve svém režírování?

No to vidím. (smích) Jsou lidé, kteří mají od začátku výrazný režijní rukopis.

Já mám pocit, že se rok od roku zlepšuju, což je ale zase lepší, než kdyby se to zhoršovalo. Chce to čas, než se člověk věci naučí. Když si vzpomenu na to, co jsem dělala někdy zkraje, tak se divím, že jsem dostávala další práci. (smích).

A teď už máte rukopis?

Já nevím. To by musel říct někdo zvenku. Můj rukopis, řekla bych, spočívá v tom, že není nijak výrazný, vycházím pokaždé znovu z povahy textů. Teď jsem už ale pár let schopná podívat se na svoje starší inscenace, ale ty první asi úplně vidět nepotřebuju. Nebo jak co. Občas ano, něco mi i po letech přijde dobré.

Co byste vzkázala dnešním studentům?

Vzkázala bych jim, aby neztráceli čas. Tím nemyslím, aby se učili od rána do večera. Ale je zbytečné věnovat se věcem, které nic nepřinášejí. Spousta lidí v mládí jen zabíjí čas. Život je kratší, než si člověk myslí, a je potřeba žít ho naplno.

MgA. Martina Schlegelová Ph.D.

Je umělecká šéfka a režisérka divadla Letí. Věnuje se také rozhlasové režii, v současné době působí jako kmenová režisérka Českého rozhlasu. Učí také na DAMU.